

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Ст. Д. Д.
като разглежда докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100600869 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба от защитника на подсъдимия – адв. Д.Д. срещу присъда на СРС, НО, 3 с-в от 08.12.2021г. по НОХД № 918/2020г., с която подсъдимият Г.П. е признат за виновен в това, че на неустановена дата през месец декември 2016г. в гр. София, в автосервиз, находящ се в ж.к „*****“, ул. „*****“ с цел да набави за себе си имтона облага в размер на 4000лв., възбудил у св. К.Д. заблуждение, че срещу 4000 лева лично ще участва в търг за продажба на лек автомобил „Нисан Х Трейл“, организиран от посолството на Руската Федерация в София и след като закупи автомобила, ще прехвърли собствеността на св. Д., но вместо това, след като на два пъти – на неустановени дати през декември 2016г. получил лично от Д. съответно сумата от 850 лева и от 3150 лева в брой, се укрил и с това причинил на Д. имотна вреда в размер на 4000 лева - престъпление по чл.209,ал.1 от НК. На подсъдимия е определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, изпълнението на което е отложено за срок от три години на основание чл.66, ал.1 от НК.

В жалбата се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Наведени са доводи, че правото на защита на подсъдимия е нарушено поради допуснати нарушения при изготвянето на обвинителния акт. Посочва се, че използваните от прокурора изразни средства не позволяват на подсъдимия да

разбере срещу какви факти следва да организира своята защита. Отправена е критика към начина, по който е индивидуализиран инкриминираният период, а именно – като „неопределени дати през декември 2016г.“. Изтъква се описанието на факти в обвинителния акт, за които защитата счита, че са неотносими към повдигнатото обвинение. Твърди се, че прокурорът не е изпълнил задължението си да включи в обстоятелствената част на обвинителния акт само тези факти, които имат отношение към повдигнатото обвинение. Във въззивната жалба се изтъква, че прокурорът не е конкретизирал обвинителната теза по изискуемия от закона начин, тъй като не е посочил дали подсъдимият обяснил на св. Д. дали процедурата по търга продължава, както и че ще се свърже с него, когато закупи автомобила. Твърди се, че не е ясно дали инкриминираните измамливи действия са били извършени преди или след като е била получена съответната сума. Като самостоятелен аргумент за допуснати съществени нарушения, допуснати при изготвянето на обвинителния акт, се изтъква несъответствие между описанието на формите на изпълнителното деяние на престъплението — възбуди и поддържа заблуждение. Твърди се, че тази част от обективния състав на престъплението не е намерила адекватен израз при правната квалификация. В жалбата се изтъква, че първоинстанционният съд не е отчетел допуснатите от прокурора процесуални нарушения, както и че той самият е допуснал други такива нарушения, които се изразяват в качеството на доказателствения анализ. Навеждат се доводи, че е допуснато нарушение на процесуалните правила, които гарантират правилното формиране на вътрешното убеждение на съда. В тази насока се изтъква, че превратно са ценени показанията на свидетеля Д. и св. Л.. Твърди се, че не са обсъдени противоречията относно цената на услугата, датите и броя на срещите. В жалбата се посочва, че съдът неправилно се е доверил на показанията, които е дал св. Д., тъй като от тях не ставало ясно да е бил афектиран. В тази връзка се твърди, че решаващият съд произволно е достигнал до факти, свързани с възможните причини за вътрешните противоречия в показанията на св. Д., като не е съобразил действителното съдържание на събрания доказателствен материал. Отделно от това се посочва, че първоинстанционният съд не е обсъдил противоречията в показанията на св. Л., дадени от него в различни процесуални фази. Защитата твърди, че съдът избирателно е ценил само тази част от показанията на свидетелите Д. и Л., които могат да бъдат ползвани от обвинението, като се изтъква, че не е ясно защо не са били ползвани техните показания и в тези части, в които дават аргументи за защитата на подсъдимия. В заключение защитата предлага въззивният съд да упражни правомощията си да отмени първоинстанционната присъда, като вместо това постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия за невиновен по предявеното му обвинение. Алтернативно се предлага съдът да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане на друг съдебен състав.

В проведеното по реда на чл.327 от НПК закрито съдебно заседание на 14.03.2022г. въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не

се налага разпит на подсъдимия и на свидетели, но е налице необходимост от събирането на нови писмени доказателства, а именно – актуална справка за съдимост на подс. П., както и справки във връзка с местонахождението на подсъдимия.

Производството и пред въззивния съд протече в отсъствието на подсъдимия П., като съдът съобрази, че са изчерпани способите за осигуряване на явяването му в съдебно заседание, вкл. след щателното му издирване. Правото на защита е обезпечено посредством служебно назначения защитник в лицето на адв. Д..

В хода по същество защитата на подсъдимия – адв. Д. поддържа жалбата, като моли съдът да се съобрази с доводите му и да признае подзащитния му за невиновен.

Представителят на СГП моли съда да потвърди атакуваната присъда като правилна и законосъобразна. Посочва, че СРС е стигнал до правилни правни изводи досежно виновността на подсъдимия. Счита, че справката от руското посолство, ведно със свидетелските показания обуславят първоначалното намерение на подсъдимия да въведе в заблуждение пострадалия с цел да набави за себе си имотна облага.

Въззивната жалба е подадена в законния срок от надлежно легитимирана страна срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима, но по същество е неоснователна.

Първоинстанционната присъда е постановена при обективен анализ на достъпните и възможни доказателства в условията на задочно производство. Съдът е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 14 и чл. 305, ал. 3 НПК и е направил анализ на доказателствените източници, които са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност.

При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства въззивната инстанция не намери основания за промяна на **фактическата обстановка** по делото, която е следната:

Подсъдимият ГР. Р. П. е български гражданин, с ЕГН: *****, роден на ***** в гр. София, адресно регистриран в гр. София, ж.к. „***** ап.37.

През 2016г. свидетелите Д. и Л. работели в автосервиз, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, ул. ***** Сред клиентите на сервиза бил и подс. П., който често го посещавал, за да поправя автомобила си. През декември 2016г. подсъдимият отново посетил сервиза. Свидетелите Д. и Л. се запrikaзвали с подсъдимия и в хода на разговора подсъдимият разбрал, че св. Д. търси да закупи автомобил. Тогава подс. П. казал, че работи в посолството на Руската Федерация в София, където се организирал вътрешен търг за продажба на автомобили, на който може да участва и да закупи лек автомобил „Нисан Х Трейл“ на занижена цена от 4000 лева, след което да прехвърли собствеността върху последния на Д.. Така представеното

предложение се сторило изгодно на Д. и той се съгласил. Подсъдимият му казал, че първоначално трябва да получи част от парите, за да може да се задейства процедурата и да заяви участие в търга. Няколко дни по-късно, на неустановена дата през декември 2016г. подс. П. отишъл в сервиза, където св. Д. в присъствието на св. Л., му дал сумата от 850 лева в брой. За получената сума не била съставена разписка. След още няколко дни подсъдимият отново посетил работното място на пострадалия, където отново в присъствието на св. Л., св. Д. дал на подсъдимия сумата от 3150 лева. Подсъдимият казал на Д., че процедурата по търга е стартирана и след няколко дни ще се свърже с него, за да уточнят прехвърлянето на превозното средство. След този момент подсъдимият спрял да идва в автосервиза, не се свързал с пострадалия, за да го информира за приключването на търга, каквато била уговорката им. Едва на 22.12.2016г. подсъдимият се обадил на св. Д. и му поискал сумата от 300 лева, тъй като спешно му се налагало да ремонтира автомобила си. Свидетелят Д. изпратил поисканата сума с разписка по Easy Pay. След този момент свидетелят Д. многократно търсел подсъдимия по телефона, но не успявал да се свърже с него. Сетил се за свой познат, който работел в посолството на Руската Федерация и го попитал за подсъдимия и проведения търг, от когото разбрал, че всъщност П. не е служител на посолството, както и че не е провеждан търг за продажба на автомобили. Веднага след това св. Д. решил да сигнализира правоохранителните органи, като било образувано досъдебно производство.

Установената фактическа обстановка въззивният съд приема след собствен анализ на доказателствения материал, събран в хода на наказателното производство, включващ: гласни доказателствени средства: свидетелските показания на К. Д. (л.117-118 от СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.5 от НПК (л.3, л.7-8, л.74-75 от ДП) и тези на Л. (л.119-120 от СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.5 от НПК (л.9-10, л.76 от ДП); писмени доказателства: справка от Министерство на външните работи на РБ (л.124 от СП, СРС), справка за съдимост на подсъдимия (л.52-53 от настоящото СП); копие от нареждане за превеждане на сума (л.11, ДП), както и въз основа на останалите доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

След преглед на обвинителния акт въззивният съд намира възраженията на защитата за нарушено право на защита и невъзможност подсъдимият П. да разбере ясно параметрите на обвинението за неоснователни. Недостатъците на внесения обвинителен акт могат да бъдат възприети като съществено процесуално нарушение единствено и само когато те са довели до съществена неяснота на обвинението и е било обективно невъзможно за привлеченото към наказателна отговорност лице да разбере естеството на повдигнатото обвинение. По това производство за подс. П. в нито един момент не е била налице такава неяснота и формулировката на обвинителния акт не е довела до противоречия във фактите, на които се базира повдигнатото му обвинение. В обстоятелствената му част надлежно е очертан кръгът от фактически

обстоятелства, имащи значение за съставомерността на деянието, а именно – измама по основния състав (чл.209, ал.1 от НК) в разновидността □ на възбуждане на заблуждение. Налице е съответствие между фактическото и юридическо обвинение. Прокурорът е посочил и фактите, които имат значение за конкретната форма на изпълнение на престъплението, включително и действията, които подс. П. е предприел по отношение на пострадалия и обуславят изпълнителното деяние по въвеждане в заблуждение и последвалото получаване на имотна облага. Както в обстоятелствената част, така и в диспозитива по недвусмислен начин е посочено, че се касае за действия на подсъдимия П. по възбуждане на заблуждение, не е и на поддържане на такова. Вмъкнатото от прокурора изречение: „Обвиняемият П. обяснил на св. Д., че процедурата с търга продължава и ще се свърже с него, когато купи автомобила.“ следва да се тълкува с оглед цялостното поведение на подсъдимия по въвеждане в заблуждение на пострадалия, а не като действие по поддържане на вече създадената невярна представа. В нито един параграф на обвинителния акт не се съдържат данни за поддържане на вече създаденото у св. Д. заблуждение от страна на подсъдимия, а единствено се акцентира на неговата дейтелност по мотивиране на пострадалия да се разпорежи със сумата, която възлиза общо на 4000 лева чрез създаването на невярна представа, че срещу същата той ще се сдобие с лек автомобил на изгодна цена.

На следващо място в конкретния случай е без значение как е структуриран обвинителният акт. Безспорно излишното претоварване на неговата обстоятелствена част с факти, извън елементите от състава на престъплението (даването на сумата от 300лв. от пострадалия на подсъдимия като заем), поставя въпроса каква е била целта на това изложение. Въззивният съд приема за установено, че доколкото сумата от 300 лева не е инкриминирана в общия обем на обвинението, е видно, че се касае за хронология от събития, които прокурорът е изнесъл, за да посочи точния момент, след настъпването на който подсъдимият едностранно прекратил комуникацията си с пострадалия. От друга страна, именно преустановяването на контактите между пострадалия и подсъдимия и обстоятелствата, при които се е случило това, е елемент от обвинителната теза за наличието на субективен състав на престъплението, доколкото е свързан с първоначален умисъл сключеният договор да не се изпълнява. По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че формулираният обвинителен акт не създава непреодолими затруднения за защитата да разбере фактическите параметри на обвинението и правната квалификация и същият е изготвен в съответствие със стандарта на чл. 246 от НПК.

Необосновано е и възражението на защитата за начина, по който е индивидуализиран инкриминираният период – с посочване на времето на деянието като такова, извършено на „неустановена дата през месец декември 2016г.“ Безспорно времевата характеристика на деянието е негов необходим реквизит, включващ максимално възможна и точна установеност на момента

на престъплението по дни, месец, година. В случаите обаче, когато точният момент на деянието не може да се установи прецизно, времето, с което се обвързва осъществяването на престъплението, може да се сведе и до „неустановена дата“. Достатъчно е тази дата да бъде обвърже с конкретен период с начало и край. В настоящият случай този период е сведен до конкретен месец, като е конкретизирана и календарната година, поради което съдът приема за установено, че липсва непълнота в обвинителната теза, която да затрудни съществено правото на защита, вкл. и при преценката за началото на давностните срокове за наказателно преследване. Следва да се посочи, че индивидуализацията на инкриминирания период не става въз основа на свободна преценка на прокурора, а зависи от информационното съдържание на събраната доказателствена съвкупност. След като в същата липса посочване на конкретни дати по въвеждането в заблуждение и съответно – по предаването на сумите от пострадалия на подсъдимия, за прокурора не съществува друга възможност освен да се съобрази с така изложените факти досежно времето на изпълнение на престъпното деяние и въз основа на тях да изгради обвинителната си теза. В заключение съдът намира, че обвинителният акт удовлетворява стандарта на чл.246, ал.2 от НПК и не поставя затруднения пред защитата на подсъдимия.

Възивният съд намира за неоснователни доводите, че липсват доказателства за фактическото предаване на пари на подсъдимия, както и доказателства за точния размер на паричните суми. При изясняването на тези факти е приложимо принципното правило, че всички факти, включени в предмета на доказване, могат да бъдат установени с всякакви доказателства и доказателствени средства, вкл. и със свидетелски показания. Отделно от това съгласно изискванията на процесуалния закон доказателствата и доказателствените средства нямат предварително установена сила. Предвидените в НПК способи за установяването на данните по делото са с равностойно значение, стига да са събрани по реда, предвиден в НПК, както и да са оценени след надлежна проверка за достоверност. В случая, районният съд е събрал и проверил възможния обем от доказателства, като същите е оценил при съблюдаване изискванията на НПК. Първоинстанционният съд не е допуснал нарушения на разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. В този смисъл от съществено значение е фактът, че по делото извън показанията на самия пострадал относно предоставянето на различни по размер суми на подс. П., са налице и свидетелските показания на Л., които установяват несъмнено, че подсъдимият на две различни и неустановени дати през месец декември е получил суми, които общо възлизат на инкриминираната сума от 4000 лева. Несъмнено е установено, че разпоредителните действия са били извършени от св. Д. именно поради създадената от подсъдимия заблуда, че подсъдимият действително в качеството му на служител в посолството на Руската Федерация предстои да участва в търг за продажба на активи, собственост на това учреждение. Липсата на писмени доказателства (разписки) за даваните, съответно –

получаваните суми, не обуславя извод, че не са извършени инкриминираните разпоредителни действия в полза подсъдимия. Това обстоятелство е установено самостоятелно от други доказателствени способи, каквито са показанията на пострадалия и св. Л.. Последният от изброените свидетели е посочил в съдебното производство пред първия съд, че общият размер на предадената от пострадалия сума възлиза между „три и четири хиляди лева“, както и че е била дадена от К.Д. на два пъти (л.119, стр.2, СП, СРС). Показанията на двамата свидетели са в пълен синхрон и при изясняването на факта, че втората сума е била в по-голям размер, като и двете инкриминирани разпоредителни действия са били извършени в автосервиза, в който работел св. Д.. Налице е съвпадение и в описанието на подс. Г.П., идентифициран в показанията на св. Л. като „Гришата“. Показанията на двамата свидетели са с идентично съдържание и при описанието на тези факти, които според тях са мотивирали пострадалия да извърши инкриминираните разпоредителни действия с парични суми, а именно фактите, свързани с твърдяната месторабота на подсъдимия в посолството на Руската Федерация. В разказа на св. Д. се съдържат данни и за друг съществен детайл относно личността на подсъдимия, а именно, че е идвал многократно в сервиза, като демонстративно говорел по телефона си на руски език. Отделно от това, съвкупната оценка на обсъдените по-горе показания с писмени доказателства, относими към служебния статус на подсъдимия (отговор от Министерство на външните работи, удостоверяващ, че Г.П. не е бил служител в ДП – Москва и не е имал статут на „местно лице“ – л.124, СП, СРС), показват, че разказът на двамата свидетели е бил надлежно проверен и с други доказателствени средства.

По изложените по-горе съображения въззивният съд не споделя доводите на защитата за необоснованост на съдебния акт на СРС, както и доводите за едностранчиво тълкуване на доказателствената маса досежно инкриминираното деяние и участието на подсъдимия П. в него. Първата съдебна инстанция е изложила мотиви за доказателствените източници, чрез които се установяват фактът на извършено престъпление „измама“, както и мотиви за участието на подсъдимия в него. Правилно са били приети с доверие показанията на св. Д. и Л.. Правилно са ценени като несъществени противоречията в тях за това каква е била уговорката за общата стойност на автомобила, предложен от подсъдимия за продажба. Възприетите от първата инстанция изводи относно основните факти са правилно установени, като при съвкупната оценка на събраните по делото доказателства не са допуснати логически грешки. Двамата свидетели са възпроизвели изключително подробно личните си възприятия относно стеклите се обстоятелства – познанството си с подсъдимия, момента и начина на възбуждане на заблуждение у пострадалия, вкл. параметрите на уговорката, момента и начина на предаването на парите от св. Д. на подсъдимия. И двамата свидетели едновременно съобщават, че подсъдимият е бил клиент в автосервиза, като сам е изтъкнал връзките си с посолството на Руската

Федерация. Съвпаденията в техните показания, включително относно съществени детайли, свързани с изпълнение на престъплението, изключват произволното изнасяне на факти срещу личността на подсъдимия. В тази връзка следва да е подчертае значението на дадения от пострадалия заем на подсъдимия в размер на 300 лева. Този факт независимо от неговите показания е установен и с разписка от системата на Easy pay (л.11, ДП). Последователното твърдение, съдържащо се в гласните доказателства, че тази сума е дадена от пострадалия на подсъдимия в заем, т.е. на друго основание, което изключва разширяване обема на обвинението с нейния размер, е индикация за добросъвестността на свидетелите, в частност – индикация за добросъвестност на св. Д.. Предоставеният от пострадалия заем именно на подсъдимия, фактът, че това е сторено след извършените разпоредителни действия с инкриминираните парични средства, фактът, че личните данни на подсъдимия го идентифицират като бенифициент по превода през системата на Easy pay, нареден от св. Д. на 22.12.2016г., но сумата в размер на 300 лева никога не е била претендирана във връзка с инкриминираното деяние, дават аргумент за степента на изградено отношение на доверие от страна на пострадалия към подсъдимия. Този факт кореспондира тъкмо с обвинителната теза, че подсъдимият е използвал именно това отношение на доверие, за да възбуди заблуждение у пострадалия, че има действително намерение да се задължи по договор за продажба на превозно средство.

Оценката на свидетелски показания се подчинява на правилото, изведено в разпоредбата на чл. 117 от НПК, съгласно която липсват ограничения на кръга факти, които могат да се установяват със свидетелски показания. Достатъчно е съответният свидетел да ги е възприел и да допринасят за разкриване на обективната истина. Същевременно в чл. 14, ал. 3 от НПК е залегнала забраната за предварително определена сила на което и да е доказателство или доказателствено средство в наказателния процес. Ето защо и с тези самостоятелно изложени аргументи не може да се приеме довода на защитата, че доказателствената обезпеченост на обвинението би могла да е налице само при писмени доказателства за фактическо разпореждане с инкриминираните парични суми, подобни на приемо-предавателен протокол, разписка и др.

В мотивите на постановената присъда решаващият съд по ясен начин е обективирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Независимо един от друг двамата свидетели са възпроизвели личните си възприятия относно стеклите се обстоятелства. Действително, между така събраните гласни доказателствени средства от досъдебната и съдебната фаза на процеса се наблюдават известни несъответствия и празноти, но същите са обясними с оглед изминалия продължителен период от време между датата на възприемане на събитията и периода, в който е бил проведен разпит на свидетелите пред съда. Следва да бъдат отчетени и индивидуалните способности на всеки човек да възприема и пресъздава

факти и обстоятелства в зависимост от продължителността на изминалия период от време.

Посочените принципни положения мотивират настоящия състав на съда сподели изводите относно фактите, на които се базира обжалваната осъдителна присъда. Правилно първоинстанционният съдебен състав е подложил показанията на Д. на внимателна преценка, от една страна, защото свидетелят е пострадал от престъплението, а от друга - тъй като той се явява пряк очевидец досежно участието на подсъдимия в различните моменти на инкриминираното деяние, неговия механизъм и продължителност. Показанията на св. Д. са логически последователни, достатъчно подробни и описателни относно познанството му с подсъдимия, както и относно отправеното от подсъдимия предложение да съдейства на пострадалия със закупуването на лек автомобил на рентабилна цена чрез участие в търг, организиран от Руското посолство. Свидетелят Д. подробно описва всички факти, които непосредствено е възприел преди, по време на и след инкриминирания период, касаещи поведението на подс. П. по въвеждането му в заблуждение, че действително ще му сътрудничи със закупуването на лек автомобил, даването на различни по размер суми в два различни неустановени дни, последвалото укриване на подсъдимия. Подобно на първата инстанция и настоящият съдебен състав намира, че липсата на спомен относно датите на въвеждането в заблуждение и предаването на сумите от 850 лева и 3150 лева, както и относно конкретния размер парични суми, които пострадалият е давал на ръка на подсъдимия, е несъществена и не внася съмнение в достоверността на изложеното от свидетеля, доколкото се дължи на изминалия период от време от процесните събития и разпита му пред орган на разследването до изслушването му пред съда в хода на съдебното следствие. По време на всички разпити (три в хода на досъдебното производство и един пред първоинстанционния състав) свидетелят е внесъл конкретна информация, касаеща развоя на неговите отношения с подсъдимия, вкл. относно момента, в който си е дал сметка, че е измамен (разговор с негов познат, работещ в Руското посолство). Св. Д. е разказал подробно и за механизма на осъществената спрямо него измама. По изложените съображения въззивният съд също счита, че показанията на св. Д. следва да се ползват преимуществено, като не следва да се пренебрегва обстоятелство, че те кореспондират с останалия доказателствен материал (показанията на свидетеля Л., със справката от Министерство на външните работи на РБ за личния състав на Руското посолство). Една значима част от разказа на св. Д., свързана с момента, в който подсъдимият едностранно прекратил контактите си с пострадалия, е проверена и с изследването на контролни факти за предоставен заем в размер на 300 лева и обстоятелствата, при които е станало това. Твърденията на св. Д. за дадените от него на подсъдимия на два пъти парични суми, възлизащи общо на 4000 лева, както и за и начина, по които ги е предал на подсъдимия (на ръка в автосервиза, където работи), напълно съответстват на изложеното от св. Л.. Действително в разпитите на двамата

свидетели се забелязват известни несъответствия относно сумата, предмет на уговорка между пострадалия и подсъдимия, но от анализа на депозираните показания в тяхната цялост по категоричен начин се установява, че се касае за сума в размер на 4000 лева. Твърденията за сума в размер на 4300 лева, посочена от двамата свидетели по време на първия им разпит пред разследващите органи (два месеца след инкриминираното деяние) всъщност се отнасят до сбора от цялата парична сума, дадена от св. Д. на подсъдимия, вкл. тази, която е била дадена в заем (300лв.) и не е част от фактическите рамки на обвинението.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намери, че първият съд е събрал доказателствена съвкупност в нужния обем, която с нужната категоричност и безспорност установява авторството на подсъдимия П. досежно въвеждането на свидетеля Д. в заблуждение, че ще му сътрудничи за закупуването на лек автомобил на добра цена.

На базата на така събрания по делото доказателствен материал първоинстанционният съд е стигнал до единствено верния извод, че с поведението си подсъдимият П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.209, ал.1 от НК.

Престъплението измама е типично резултатно престъпление, увреждащо обществените отношения, свързани с правото на собственост. За да бъде осъществен съставът по чл. 209, ал. 1 от НК е необходимо от обективна страна деецът да е извършил действия по възбуждане и/или поддържане на заблуждение, в резултат на което жертвата да се разпорежда със свое имущество в полза на дееца или на трето лице. В конкретния случай доказателствената съвкупност по делото категорично и несъмнено обезпечава извода, че подсъдимият П. на неустановени дати през декември 2016, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил у св. Д. заблуждение, създавайки у него невярна представа, че срещу сумата от 4000 лева лично ще участва в търг за продажба на лек автомобил „Нисан Трейл“, организиран от посолството на Руската Федерация в София и след като закупи от там автомобила, ще прехвърли собствеността му на св. Д.. Несъмнено е установено, че така подсъдимият е причинил на св. Д. имотна вреда в общ размер на 4 000 лева.

От субективна страна правилно районният съд е приел, че подсъдимият е действал при форма на вината пряк умисъл и с особена користна цел. Същият е съзнавал обществено опасния характер на действията си, предвиждал е техните обществено опасни последици и е желал тяхното настъпване, като е преследвал и специалната цел – да набави за себе си имотна облага. Подсъдимият е имал ясното съзнание, че не работи в посолството на Руската Федерация, нито в друго дипломатическо представителство. Бил е напълно наясно, че няма да участва в търг, както и че със своите действия реално няма как да съдейства на св. Д. по закупуване на процесното превозно средство. По изложените съображения настоящият

съдебен състав се съгласява с изводите на първия съд, че подсъдимият е бил воден единствено от целта да създаде невярна представа у свидетеля Д. за предстоящо изпълнение на сключения между тях договор. От страна на подсъдимия обаче е доказан първоначален умисъл да не изпълнява задължението си да достави автомобил на пострадалия, доколкото напълно съзнателно е изложил обстоятелства, свързани със служебния си статус и дейностите, организирани в посолството на Руската Федерация. Така, след като е възбудил заблуждение у Д., подсъдимият П. го е мотивирал на две неустановени дати през декември 2016г. да му даде различни по размер суми (в единия случай – сумата от 850 лева, а в другия – от 3150 лева), като целевото им предназначение е било различно според формираното заблуждение, съответно - за участие в търга и за закупуването на автомобила. Подсъдимият е предвиждал, че в резултат на създадената невярна представа у Д. ще мотивира последния да осъществи имуществено разпореждане в негова полза, като по този начин ще набави за себе си имотна облага, която не му се следва.

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода от една до шест години.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство правилно СРС е отчел настъпилата реабилитация по право в съдебното минало на подс. П.. С присъда, влязла в сила на 07.11.1997г., подсъдимият е бил осъден на шест месеца ЛОС, изпълнението на което е отложено за срок от три години. Изпитателният срок е изтекъл на 07.11.2000г., поради което за това осъждане подсъдимият е бил реабилитиран по право по смисъла на чл. 86, ал.1, т.1 НК. Междувременно, преди да е налице настъпилата реабилитация по право за това осъждане подсъдимият е извършил през 1996г. деяние на престъпление по чл. 343б, ал.1 НК, за което е бил освобождаван от наказателна отговорност с решение, влязло в сила на 05.07.2001г., като му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от една година. Фактът на настъпилата реабилитация по право обаче не е изключително по своя характер обстоятелство. Липсват данни и за многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което правилно СРС е индивидуализирал наказанието при условията на чл. 54 НК.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство въззивният съд отчита размера на причинената имотна вреда – 4000 лева. Размерът е значителен, като паричната сума е била предоставена на подсъдимия в кратки интервали на време. Отегчаващо отговорността е и обстоятелството, че подсъдимият се е представял за служител на посолство, говорейки на руски език пред свидетелите, който факт е улеснил формирането на невярна представа у пострадалия Д.. Въззивният съд не споделя изводите на СРС, че процесуалното поведение на подсъдимия, свързано с „укриването“ му от съда, обусловило и щателно издирване, следва да бъдат третираны през призмата на отегчаващо отговорността обстоятелство. Процесуалното

поведение на подсъдимия следва да се преценява на друга плоскост с оглед последиците по чл.66, ал.1 НПК и тежестта на взетите спрямо него мерки за процесуална принуда по неприключилото наказателно производство. Процесуалното поведение на подсъдимия следва да се отчете и като една от основните причини за забавянето на наказателното производство, което от друга страна е пречка изминалият период от време от датата на деянието до постановяването на крайния съдебен акт да се третира като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство.

Не следва да се преценява като отегчаващо отговорността обстоятелство и периодът, в който пострадалият бил лишен от инкриминираната сума. Подсъдимият не е длъжен да направи нито преки, нито косвени самопризнания за участието си в престъплението, каквито могат да бъдат изведени от действия, насочени към връщането на инкриминираната сума. С други думи, отказът на подсъдимия да върне паричните средства, претендирани от св. Д., за да съкрати периода, в който пострадалият би бил лишен от тези средства, по същество е отказ с конклюдентни действия да признае участието си в престъплението, в което е обвинен. Въпреки ревизирането на тази част от съображенията на СРС, въззивният съдебен състав намира, че така определеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 година и 6 месеца е справедливо и съобразено както с целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК, така и с обществената опасност на подсъдимия П. и на извършеното от него, поради което не са налице основания за смекчаване на наказателната отговорност. Това е така с оглед спецификата на обстоятелствата, при които е възбудено заблуждение у пострадалия, че ще му бъде прехвърлена собствеността върху автомобил. Естеството на неверните представи засяга косвено и обществените отношения, свързани с доброто име и престижа на дипломатическите представителства. Този факт не е бил отчетен в мотивите на обжалваната присъда, но самостоятелно сочи за по-висока степен на обществена опасност на деянието, която наред с останалите обстоятелства изключва приложението на чл. 55 НК.

Правилно първият съд е отчетел предпоставките на чл.66 от НК, като е отложил изпълнението на определеното наказание за срок от 3 години.

Въззивният съд също счита, че с оглед данните за съдебното минало на подсъдимия, свързани с настъпила реабилитация по право и най-вече поради изминалия период от време от датата на деянието, генералната превенция на наказанието не изисква същото да се изтърпи ефективно. Необходимото поправително и превъзпитателно въздействие върху поведението на подсъдимия, визирано като цел в чл.36 от НК, може да бъде постигнато и с отлагането на наказанието „лишаване от свобода“.

Така при извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция намира, присъдата на СРС следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Водим от всичко изложено и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 08.12.2021г. по НОХД № 918/2020 г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____